

A la deriva

Títol original: Feng Liu Yi Dai (AKA: *Caught by the Tides*) **Direcció:** Jia Zhangke
Guió: Wan Jiahuan, Jia Zhangke **País:** Xina **Durada:** 111 min **Any:** 2024
Gènere: Drama romàntic **Interpretació:** Zhao Tao, Li Zhubin, Pan Jianlin, Lan Zhou... **Música:** Lim Giong **Fotografia:** Nelson Yu Lik-wai, Eric Gautier
Distribuïdora: Atalante **Estrena a Espanya:** 27/06/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en xinès, amb subtítols en català

SINOPSI

A principis dels anys 2000, a la Xina, la Qiaoqiao i en Bin viuen un amor apassionat però fràgil, cantant, ballant i gaudint de tot allò que la ciutat de Datong els pot oferir. Però un dia en Bin decideix provar sort en una altra província més gran i se'n va sense avisar ni deixar rastre. Temps després, la Qiaoqiao decideix emprendre un viatge per intentar localitzar-lo.

Una epopeia amorosa que travessa diverses dècades en un país canviant i en constant ebullició. (Atalante)

CRÍTICA

La magnífica ***Caught by the Tides***, el setè títol que el xinès **Jia Zhang-ke** presenta a competició a Canes, també és una pel·lícula en trànsit. Es podria dir que fa més de vint anys que la roda, perquè inclou material d'algunes obres clau de la seva filmografia (*Unknown Pleasures* i, sobretot, de *Naturaleza muerta*, de la qual reutilitza alguns plans) i imatges que va filmar a les aïlles del segle XXI. En aquest sentit, Zhang-ke no només torna a parlar dels canvis socioeconòmics de la història del seu país, **agitat per la velocitat capitalista i la implantació neuròtica de les noves tecnologies**, sinó que també reflexiona sobre la capacitat del seu cinema per reflectir aquests canvis, que ara inclouen un inevitable capítol situat en un temps postpandèmic.

Dividida en tres episodis, que corresponen a l'any 2001, al 2006 i a l'actualitat, ***Caught by the Tides*** explica la història d'amor a la deriva entre la Qiaoqiao (Zhao Tao, musa i esposa del cineasta) i en Bin. La primera part és deliberadament elusiva i opaca, encara que la manera fragmentada, gairebé abstracta, en què Zhang-ke barreja textures d'imatge, espais en ruïnes i en efervescència, i testimonis documentals, deixant que els dos amants només coincideixin puntualment, sense parlar-se, és molt hipnòtic. La segona part amplia el camp de batalla de *Naturaleza muerta*, fins al punt que sembla que estem veient aquella pel·lícula des d'una altra perspectiva, i la sensació de dislocació del record resulta fascinant. La tercera és alhora crepuscular i esperançadora: si Zhang-ke ha silenciàt la veu de la Qiaoqiao durant tota la pel·lícula –és, sí, un film gairebé sense diàlegs, però molt musical–, ara llançarà un crit que és tota una declaració de principis, **potser l'única manera que té el poble xinès d'expressar-se quan sembla que el creixement econòmic ha oblidat els invisibles**.

Sergi Sánchez – larazon.es – Canes 18/05/2024